

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška, soudkyně Mgr. Barbory Berkové (zpravodajka) a soudce JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobců: **a) O. R., a b) nezl. R. R.,** oba zastoupeni JUDr. Marošem Matiaškem, LL. M., advokátem sídlem Oveňecká 78/33, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2019, č. j. OAM-84/ZA-ZA11-VL16-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobců a) a b) proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2019, č. j. 52 Az 12/2019 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Zástupci žalobců JUDr. Maroši Matiaškovi, LL. M., **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **6 365 Kč**, která mu bude vyplacena ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce a) přicestoval do České republiky s těhotnou manželkou na základě tříměsíčního víza dne 4. 12. 2018 autobusem přes Polsko. Dne 22. 1. 2019 požádal v přijímacím středisku o mezinárodní ochranu. V žádosti uvedl, že jej v zemi původu (Ukrajina) chtěli rozdělit s rodinou a předvolat k základní vojenské službě, přičemž je běžným postupem, že brance po dvou týdnech posílají na východ do války. Při pohovoru dne 25. 1. 2019 žalobce a) uvedl, že po příjezdu do České republiky bezúspěšně hledal práci, již zde v minulosti byl a na rozdíl od Polska, kde předtím dva roky pracoval, se mu zde líbí. Dále uvedl, že o mezinárodní ochranu požádali, jelikož jim docházely peníze, blížil se termín porodu jeho manželky a návrat na Ukrajinu považovali za rizikový z důvodu vyhlášeného válečného stavu v sousední oblasti. Dále žalobce a) uvedl, že od roku 2016 dostává v každém branném období předvolání k vojenské službě, přičemž dle informací od rodičů mu poslední přišlo před měsícem, ti je však nepřevzali. Předvolávání stále dostává i přesto, že bylo při lékařské prohlídce zjištěno, že není služby schopen, i přesto, že branná povinnost pro jeho ročník již skončila, a rovněž přesto, že vojenské správě předal potvrzení o těhotenství manželky, pročež mu náleží tříletý odklad služby. Následně mu totiž sdělili, že se potvrzení o jeho zdravotním stavu i těhotenství jeho ženy ztratila. Žalobce

a) proto pochopil, že nic nezmůže, a rodina se rozhodla pro odjezd. Jelikož jeho rodiče obdrželi upozornění, že mu hrozí trest za nenastoupení vojenské služby, domnívá se, že je hledaný, a je přesvědčen, že jej ihned po návratu odvedou. On však nechce bojovat, chce pracovat a zajišťovat rodinu. Dále uvedl, že s vycestováním žádné potíže neměl a v Chmelnické oblasti, kde žili, nebyl válečný stav vyhlášen. K dotazu, proč odmítá nastoupit vojenskou službu, žalobce a) uvedl, že má špatný zrak a bolí jej záda, tudíž nemůže dlouho stát ve vztyčené poloze. Žalovaný dále v rozhodnutí uvedl, že dne 13. 2. 2019 podal žalobce a) žádost u udělení mezinárodní ochrany syna, žalobce b), který se dne 10. 2. 2019 v České republice narodil.

[2] Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví neudělil žalobcům žádnou z forem mezinárodní ochrany dle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce a) v zemi původu dle vlastního vyjádření nevyvíjel žádnou činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, pro kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován, ani nebyla zjištěna žádná skutečnost, pro kterou by žalobcům hrozilo pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. S ohledem na žalobcem a) uvedené důvody a skutečnost, že o mezinárodní ochranu požádal až po delší době pobytu na území, dospěl žalovaný k závěru, že důvodem podání žádosti byla toliko snaha o legalizaci pobytu obou žalobců na území České republiky. S odkazem na judikaturu a mezinárodní dokumenty žalovaný uvedl, že snaha vyhnout se základní vojenské službě není důvodem k udělení azylu, i kdyby byla trestná, a to ani v případech, že by byl výkon vojenské služby spojen s rizikem účasti v bojových akcích ve válečném konfliktu. Branná povinnost na Ukrajině je nediskriminační a dle výnosu prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 již nejsou na východoukrajinské frontě žádní mobilizovaní vojáci, nýbrž jen dobrovolníci a profesionální armáda, tudíž nejsou obavy žalobce a) z povolání do armády a účasti v bojích opodstatněné. Dále žalovaný uvedl, že dle aktuálních informací není důvodem pro udělení azylu ani bezpečnostní situace na Ukrajině, Chmelnická oblast je pod plnou kontrolou proevropsky orientované vlády, k incidentům dochází pouze v Luhanské a Doněcké oblasti a není důvod domnívat se, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace rozšířil i do ostatních oblastí země. Žalovaný dále konstatoval nenaplnění podmínek pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu, jakož i neexistenci důvodů hodných zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu dle § 14 téhož zákona, neboť jsou oba žadatelé zdraví a žalobce a) je práce schopným. Žalovaný se podrobně zabýval také možnými riziky hrozícími žalobcům v případě jejich návratu na Ukrajinu a dospěl k závěru, že jim vážná újma podřaditelná pod § 14a zákona o azylu nehrozí, proto jim nelze udělit ani doplňkovou ochranu.

[3] Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozsudkem. Krajský soud označil za účelové žalobní tvrzení žalobce a), že důvodem jeho averze k výkonu vojenské služby je jeho přesvědčení či svědomí, neboť při pohovoru dne 25. 1. 2019 žalobce a) sdělil, že důvodem odmítání nastoupení vojenské služby jsou jeho zdravotní problémy. Nucené vycestování do země původu nebude dle krajského soudu v rozporu s principem ochrany nejlepšího zájmu dítěte, neboť oba žalobci jsou státními příslušníky Ukrajiny a jejich společnému soužití v jejich vlasti nic nebrání, naopak z výpovědi žalobce a) vyplynulo, že na území České republiky nemá žádné stálé zázemí ani práci. Dále krajský soud poukázal na skutečnost, že z výpovědi žalobce a) nevyplývalo, že by vyčerpal všechny možnosti uznání jeho zdravotní nezpůsobilosti či odkladu nástupu vojenské služby pro rodičovství. Rozhodnout v pochybnostech ve prospěch nebylo dle krajského soudu namístě, neboť žalovaný neměl pochybnost o tom, že skutečným důvodem žádosti žalobců byla pouze snaha o legalizaci pobytu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

pokračování

[4] Proti rozsudku krajského soudu podali žalobci (dále jen „stěžovatelé“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadili pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatelé uvedli, že v otázce udělování mezinárodní ochrany osobám, jež odmítly nastoupit vojenskou službu a pečují o novorozené dítě, narozené v zemi, kde je o mezinárodní ochranu žádáno, kasační stížnost přesahuje jejich vlastní zájem. Krajský soud i žalovaný správní orgán dle stěžovatelů porušily příslušná ustanovení směrnice Rady 2011/95/EU a učinily mylný závěr o neexistenci pronásledování stěžovatele a) z důvodu příslušnosti k sociální skupině branců, neboť si neobstaraly relevantní informace a nezhodnotily řádně jeho neochotu nastoupit vojenskou službu z důvodu přesvědčení. Dále stěžovatelé poukázali na rozsudky, v nichž měl Nejvyšší správní soud vyslovit závěr, že v určitých případech může povolání do armády a případné odpírání vojenské služby zakládat azylově relevantní důvod. U stěžovatele a) se o takový případ jedná, neboť zprávy mezinárodních organizací, které se věnovaly situaci na východě Ukrajiny v posledních pěti letech, dokládají páchání činů v rozporu s mezinárodním právem. Stěžovatel a) však nemá žádnou záruku, že by nebyl donucen na takových činech po svém návratu participovat. Možností odložení vojenské služby se krajský soud zabýval jen teoreticky. Žalovaný se měl stěžovatele na okolnosti odmítání vojenské služby blíže doptat.

[6] Krajský soud i správní orgán dle stěžovatelů rovněž pochybily tím, že odděleně posuzovaly žádost matky stěžovatele b), neboť jí uváděné skutečnosti a důvody v řízení o udělení mezinárodní ochrany měly být posouzeny i ve vztahu k osobě stěžovatele b). Rovněž nebyl zohledněn nízký věk stěžovatele b) a zda mu v současné době umožňuje zdravotní stav opustit Českou republiku. Krajský soud toliko konstatoval, že život stěžovatele b) nebude v případě nuceného návratu do země původu ohrožen, což však zakládá nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů. U stěžovatelů existují okolnosti činící z jejich věci případ hodný zvláštního zřetele odůvodňující udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, neboť jde o zranitelné osoby. Nezletilé dítě tak nízkého věku potřebuje péči obou rodičů, stejně jako manželka stěžovatele a) potřebuje při péči o dítě pomoc stěžovatele a), nucený odvod do armády by však uspokojení těchto potřeb nedovolil.

[7] Krajský soud se dle stěžovatelů také nezabýval naplněním podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu. Nucené vycestování v kumulaci s následným roztržením rodiny z důvodu nástupu vojenské služby stěžovatelem a) by porušilo právo stěžovatelů na ochranu rodinného a soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a právo stěžovatele b) na ochranu jeho nejlepšího zájmu, zakotvené v čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se podrobně zabýval tvrzeními stěžovatele, neshledal je azylově relevantními a nadále trvá na správnosti vydaného rozhodnutí.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost byla podána včas, osobami oprávněnými a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Vzhledem k tomu, že se kasační stížnost týká mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelů, tedy zda je přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s. V usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud toto ustanovení vyložil následovně: *„Přesahem vlastních zájmů stěžovatele [...] je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní*

soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. [...] O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele, což bude v zásadě tehdy, pokud krajský soud nerespektuje ustálenou judikaturu a nelze vyloučit opakování tohoto pochybení v budoucnu, nebo pokud krajský soud hrubě pochybí při výkladu aplikovaných právních norem.

[10] Stěžovatelé sice uvedli, že okolnosti jejich případu splňují podmínky přijatelnosti, ve své argumentaci se však omezili na věc samu, tedy argumentaci, v čem shledávají pochybení žalovaného a krajského soudu v posouzení jejich případu. Fakticky se tedy domáhali toliko přezkumu závěrů obsažených v napadeném rozsudku, a to pouze v rámci svých vlastních zájmů. Nejvyšší správní soud v obsahu kasační stížnosti neshledal žádnou skutečnost, která by ve smyslu výše uvedených kritérií přijatelnost kasační stížnosti zakládala, neboť stěžovatelé neuvedli nic, co by nasvědčovalo tomu, že jejich výtky mohou mít širší dopad.

[11] Nejvyšší správní soud ve své ustálené rozhodovací praxi vychází z premisy, že branná povinnost je zcela legitimním požadavkem státu kladeným na jeho občany. Odmítání nástupu k výkonu vojenské služby nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a rovněž není důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, nebo usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 20. 4. 2016, č. j. 2 Azs 67/2016 - 24, či ze dne 25. 5. 2015, č. j. 10 Azs 79/2017 - 32). Obavy z pronásledování mohou pramenit z reálně projeveného politického nebo náboženského přesvědčení, což však v posuzované věci nenastalo, viz níže.

[12] V rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, jehož se stěžovatelé v kasační stížnosti dovolávali, Nejvyšší správní soud uvedl, že trestní sankci za nenastoupení vojenské služby lze považovat za relevantní azylový důvod „jen tehdy, pokud je trestní sankce důsledkem toho, že se bránc odmítne zúčastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, nebo že mu hrozí trest, jebož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv“, přičemž za bojové operace odporující mezinárodnímu právu se považují operace, ve kterých dochází k páčání zločinů proti míru, válečných zločinů, zločinů proti lidskosti, vážných nepolitických zločinů a činů, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN. Z podkladů shromážděných žalovaným, které stěžovatelé nijak konkrétně nezpochybnili, však neplyne, že by situace na Ukrajině těmito charakteristikám odpovídala. Stejně tak stěžovatel a) neuvedl, že by mu v případě nenastoupení do armády hrozil popsáný trest. Podle rozsudku Soudního dvora ze dne 26. 2. 2015, sp. zn. C-472/13, zmíněného stěžovatelé, je trestní sankce za nenastoupení vojenské služby azylově relevantním důvodem tehdy, pokud by bylo pravděpodobné, že výkonem vojenské služby dojde ke spáchání vojenských zločinů dle čl. 12 odst. 2 kvalifikační směrnice. Tento závěr tedy ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu k branné povinnosti nijak nezpochybnuje.

[13] O azylové irelevanci obav stěžovatele a) z nástupu vojenské služby žalovaný ve svém rozhodnutí přezkoumatelně a přiléhavě pojednal. V žalobě stěžovatelé proti aktuálnosti

pokračování

a věrohodnosti informací o účasti branců v bojích ničeho nenamítali. V kasační stížnosti se toliko dovolávali záruk, že je v praxi dodržován výnos prezidenta Ukrajiny č. 411/2016, prokazatelná tvrzení o tom, že by tomu tak být nemělo, však v kasační stížnosti neuvedli.

[14] Žalovaný dle krajského soudu neměl žádný důvod se zabývat vlivem tvrzeného odporu stěžovatele a) k výkonu vojenské služby z důvodu jeho přesvědčení či svědomí na možnost poskytnutí mezinárodní ochrany, neboť stěžovatel a) při pohovoru ani na přímou otázku neuvedl, že by jej k odmítání vojenské služby právě tyto pohnutky vedly, nýbrž své odmítání nástupu základní vojenské služby odůvodňoval zdravotními problémy. Stěžovatel a) v kasační stížnosti setrval na tom, že v řízení řádně uvedl, že výkon vojenské služby je v rozporu s jeho přesvědčením. Nejvyšší správní soud však shodně s krajským soudem takové vyjádření učiněné ve správním řízení nenalezl. Stěžovatel a) při pohovoru pouze uvedl, že jej válka neláká, nechce bojovat, chce pracovat a zajišťovat svou rodinu. Teprve v žalobě stěžovatel a) uvedl, že zásadním důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je specifická povaha vnitrostátního konfliktu na Ukrajině, jehož by byl nucen se aktivně účastnit a která se přičí jeho morálnímu přesvědčení. Krajský soud proto vyslovil závěr, že se jedná o nové, zjevně účelové tvrzení. Tvrzenou neochotou stěžovatele a) nastoupit vojenskou službu z důvodu přesvědčení se tak krajský soud řádně zabýval.

[15] Stěžovatelé se mýlí, pokud tvrdí, že bylo povinností žalovaného se při pohovoru stěžovatele a) doptat, zda jeho odmítání nástupu vojenské služby pramení i z jiných než zdravotních důvodů. Žadatel má v řízení o udělení mezinárodní ochrany povinnost tvrzení a správní orgán není povinen za žadatele relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany domýšlet. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně uvedl, že žalovaný je sice povinen posuzovat naplnění zákonných podmínek poskytnutí mezinárodní ochrany z hlediska všech jejích možných forem, avšak pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu řízení uvede (srov. rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, rozsudek ze dne 16. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 - 47, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107).

[16] Námitku mylného závěru žalovaného o neexistenci pronásledování stěžovatele a) z důvodu příslušnosti k zvláštní sociální skupině branců podle § 12 písm. b) zákona o azylu, ani nesprávného posouzení možnosti udělení humanitárního azylu stěžovatelé neuplatnili v žalobě, ač jim nic nebránilo tak učinit. Tyto námitky tudíž s ohledem na dispoziční zásadu (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) vůbec nebyly předmětem přezkumu ze strany krajského soudu. Jejich uplatnění v kasační stížnosti je proto dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelné.

[17] Zcela nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud toliko stručně uvádí, že v rozsudku ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 - 83, skutečně dovodil, že branci mohou být na základě konkrétních skutkových okolností považováni za specifickou sociální skupinu, jejíž příslušníci mohou mít odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, pokud na jedné straně čelí hrozbě násilí ze strany teroristických skupin pro případ, že základní vojenskou službu nastoupí, přičemž příslušný stát není schopen jim před tímto nebezpečím poskytnout dostatečnou ochranu, a na straně druhé naopak čelí hrozbě trestů odnětí svobody a dalších sankcí ze strany státu pro případ, že by vojenskou službu nastoupit odmítli. Takto popsaná situace, již odpovídaly v uvedené věci poměry v Alžírsku, však dle nijak konkrétně nezpochybněných zjištění žalovaného na Ukrajině nepanuje, proto je tento stěžovatelem v kasační stížnosti připomenutý rozsudek na posuzovanou věc zcela nepřiléhavý.

[18] K otázce udělování humanitárního azylu se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, v němž uvedl, že mezi obvyklé

důvody udělování humanitárního azylu „*lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory [...]*“ Pokud jde o otázku přezkoumávání rozhodnutí týkajících se humanitárního azylu, vyslovil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48, že na něj není právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu.

[19] Námitka pochybení spočívajícího v odděleném vedení řízení o udělení mezinárodní ochrany matce stěžovatele b) rovněž nebyla bez zjevného důvodu v žalobě uplatněna. Stěžovatele lze nicméně odkázat na rozsudek ze dne 31. 7. 2014, č. j. 5 Azs 20/2014 - 44, v němž se Nejvyšší správní soud k otázce vzájemné provázanosti důvodů samostatných žádostí manželů a jejich nezletilého dítěte o udělení mezinárodní ochrany vyjádřil. Podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU se posuzují jednotlivé žádosti individuálně. Podle § 3 odst. 5 azylového zákona vede žalovaný společné řízení o udělení mezinárodní ochrany nezletilého dítěte a jednoho z rodičů, což bylo v posuzované věci splněno. Stěžovatelé v kasační stížnosti ostatně neuvedli, že by byl matce stěžovatele b) azyl udělen, ani které konkrétní skutečnosti uváděné matkou stěžovatele b) by mohly výsledek řízení ve vztahu ke stěžovateli b) pozitivně ovlivnit. Také námitka nezohlednění zdravotního stavu stěžovatele b) nebyla uplatněna v žalobě, proto je nepřijatelná. Nadto žádné zdravotní problémy stěžovatele b), které by vyžadovaly v zemi původu nedostupnou zdravotní péči, nebyly v kasační stížnosti zmíněny.

[20] Hrozba vážné újmy by mohla představovat důvod přiznání doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 zákona o azylu pouze v případě, že žadateli hrozí reálné nebezpečí (k výkladu tohoto pojmu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82). Žalovaný s odkazem na nezpochybněné zdroje zjistil, že ozbrojený konflikt probíhající na Ukrajině se nedotýká celého území, a nelze tudíž předpokládat, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nejvyšší správní soud rovněž ve své rozhodovací činnosti potvrzuje, že se jedná o konflikt izolovaný pouze ve východní části země, jehož intenzita i v dotčených oblastech výrazně klesá (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015 - 24, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 - 23, ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 Azs 118/2016 - 36, z aktuální doby např. usnesení ze dne 28. 11. 2019, č. j. 10 Azs 213/2019 - 25, ze dne 12. 12. 2019, č. j. 9 Azs 294/2019 - 32, či ze dne 12. 12. 2019, č. j. 1 Azs 410/2019 - 25).

[21] Relevancí tvrzení o zásahu do rodinného života pro udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 As 84/2015 - 24, ve kterém uvedl, že „*[u]stálená judikatura Nejvyššího správního soudu nevylučuje, že by zásah do rodinného a soukromého života cizince mohl představovat, a to ve velmi výjimečných případech, důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Bylo by to možné např. v případech, kdy by si žadatel vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky.*“ Podle citovaného rozhodnutí se však nejedná o nepřiměřený zásah, může-li cizinec a jeho rodina vést svůj soukromý a rodinný život v jiné zemi, například v domovském státě (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 Azs 167/2016 - 25). Právě tak tomu v posuzované věci je.

[22] V kasační stížnosti namítané neověřování reálné možnosti stěžovatele a) dosáhnout odkladu nástupu vojenské služby z důvodu narození stěžovatele b) krajským soudem, nelze označit za zásadní pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatelů, a které by tak učinilo kasační stížnost přijatelnou. Žádost stěžovatele a)

pokračování

o mezinárodní ochranu by totiž nemohla být důvodná, ani pokud by odklad vojenské služby nezískal. Konstatování krajského soudu, že život stěžovatele b) nebude v případě nuceného návratu do země původu ohrožen, zcela odpovídá zjištěním žalovaného o poměrech v zemi původu, a nečiní rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Stěžovatelé netvrdí, že by matka stěžovatele b) nebyla schopna péče o něj. Se závěrem krajského soudu, že s nejlepším zájmem stěžovatele b) nemůže kolidovat nucené vystěhování společně s oběma rodiči do země, z níž oba pocházejí, a kde, na rozdíl od České republiky, mají zázemí, se nelze než ztotožnit.

[23] Z uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu nabízí dostatečnou odpověď na všechny stěžovateli vznášené námitky, nevystala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. Krajský soud se rovněž nedopustil hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

[24] Z tvrzení stěžovatele a) vyplývá, že jej k pobytu na území České republiky motivují spíše ekonomické důvody (potřeba vydělat peníze). K tomu, aby mohl stěžovatel a) vykonávat práci na území České republiky a za tímto účelem tu i s rodinou pobývat, je však zapotřebí, aby využil jiných prostředků (vhodných pobytových titulů) než žádosti o mezinárodní ochranu.

[25] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

[26] Stěžovatelům byl Nejvyšším správním soudem ustanoven advokát. Odměnu za zastupování v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s. věta první za středníkem ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci přiznal soud ve vztahu ke každému ze stěžovatelů odměnu za jeden úkon právní služby, a to doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Odměna činí 4 960 Kč, tj. 2 x 2 480 Kč, neboť ve vztahu ke každému ze stěžovatelů byla odměna ve výši 3 100 Kč, náležející za jeden úkon služby dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu, snížena o 20 % dle § 12 odst. 4 advokátního tarifu. K odměně náleží rovněž náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu) za jeden úkon právní služby bez ohledu na počet zastupovaných. V součtu tak odměna a náhrada hotových výdajů činí 5 260 Kč. Tuto částku Nejvyšší správní soud podle § 35 odst. 10 s. ř. s. navýšil o 21 % DPH, neboť zástupce je plátcem této daně, na konečnou částku 6 365 Kč (po zaokrouhlení na celé koruny), k jejímuž uhrazení stanovil přiměřenou lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

[27] Zástupcem požadovanou odměnu za úkon právní služby *převzetí a příprava zastoupení* soud nepřiznal. Je-li zástupce ustanoven, náleží mu odměna za převzetí věci podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, v němž je úkon právní služby vymezen jako „*první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem*“. Soudní praxe vychází z toho, že v takovém případě dojde k přiznání odměny za úkon právní služby spočívající v převzetí věci pouze tehdy, jestliže se uskuteční první porada mezi zástupcem a zastoupeným. Zástupce však potvrzení o poradě nedoložil (srov. např. rozsudek ze dne 27. 5. 2019, č. j. 8 Azs 113/2018 - 59, nebo usnesení ze dne 13. 2. 2019, č. j. 9 Azs 322/2018 - 49).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu